

RESSÒ DE LA PARAULA

Pobres i rics, famolencs i saciats

Si algun valor ens resta en comú en el món globalitzat d'avui, aquest és la igualtat. Més ben dit, compartim majoritàriament la sensibilitat enfront de les desigualtats, encara que en no poques regions del món perdurin estructures ancestrals de castes, classes i privilegis.

Hem conegut molts i ben diversos moviments, ideològics i polítics, que han lluitat contra la desigualtat. Per què la majoria d'ells han fracassat? Per què han acabat implantant règims encara més opressors?

No entrarem en desqualificacions simplistes, ni en anàlisis complexes de les finalitats i procediments que han seguit aquests moviments. Resulta més interessant aquí manifestar que hi ha una causa oculta, però molt real, per la qual tants moviments alliberadors han fracassat. Aquesta causa és que els qui fan la revolució, exacerbats per una desigualtat flagrant, passen a l'acció sense haver descobert que en el seu interior n'hi ha la mateixa ànsia de poder i de riquesa que va portar els seus enemics a ser rics i saciats.

De fet hom es pot apuntar a la lluita contra la desigualtat, no per defensar la igualtat, sinó per altres motius: per odi, per venjança, per enveja, per afany de poder, per recuperar la dignitat, etc. Són motius que no se solen confessar i, si es reconeixen, immediatament es disculpen, adduint el sofriment que els havia provocat la situació de desigualtat.

Déu va crear la diversitat, però no la desigualtat. La pluralitat de persones és quelcom volgut per

Déu. Una altra cosa són les diferències en relació a drets i dignitats. Això és obertament contrari al projecte de Déu. En el Regne de Déu tots són iguals fills de Déu.

Un cristià que, portat pel seu amor, ajuda un pobre no només ha de buscar solucionar-li un problema eventual, sinó elevar-lo fins a fer visible la seva dignitat. El que fa l'amor cristià cap al pobre és elevar-lo, situar-lo en una posició d'igual a igual. Tot això té importants conseqüències:

—Només un autèntic pobre en l'esperit pot alliberar els pobres en aquest món, encara que sigui parcialment.

—Per a alliberar cal ser lliure, d'altra manera generaràs més esclavituds.

—L'ajuda al pobre pot convertir-se en un acte de poder que compromet i situa al que és ajudat en una posició inferior.

Tot canvia quan Jesús s'identifica amb el pobre. Llavors, dirà sant Agustí, el millor serà que l'un i l'altre, el que ajuda i el que és ajudat, se sotmetin a Crist, a qui ningú pot comprometre.

És cert que la rehabilitació total del pobre i del famolenc Jesús la remet al Regne de Déu. Però Ell i nosaltres la veiem ja iniciada: forma part del nostre credo i, encara que sigui a les palpenques, també forma part de la nostra vida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La compassió, la unitat amb l'altre (I)

La compassió és sentir-se estretament unit als altres, tan profundament unit que es dissol la dualitat aparent que separa el jo del tu, el nosaltres dels altres; els d'aquí i els d'allà. És la percepció d'una unitat subterrània que no desfà la multiplicitat dels éssers. És un llaç invisible que no fa diferències i que es nodreix d'una experiència primordial, de tipus místic.

L'esperit compassiu transcendeix les diferències, no les nega, ni les ignora, però s'adona que més enllà de tot, hi ha una unitat. Esquinça el vel

de Maia i capta el fons comú. És un acte de saviesa, una experiència de transcendència, perquè solament el qui va més enllà de les aparents dualitats i contradiccions, capta aquest fons unitari i s'adona de la insostenible farsa de l'individualisme.

La compassió és la destrucció de les barreres, la fusió dels cors, l'emoció que enllaça profundament els éssers, els reconcilia i els agermana de tal manera que cap ésser és vist com una entitat aliena.

El problema de l'altre és percebut com a propi, perquè l'altre ja no és vist com algú separat, aïllat, aliè; és vist com un mateix. És una pràctica que desfà tota mena de prejudicis i de preconcepcions, que despulla els éssers de tots els elements accidentals i que es queda amb l'essència de cadascun d'ells, amb aquella llavor espiritual que bateja en cada individualitat, però que en cap d'ells s'esgota.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Pobres y ricos, hambrientos y saciados

Si algún valor nos queda en común en este mundo globalizado ése es la igualdad. Mejor dicho, compartimos mayoritariamente la sensibilidad frente a las desigualdades, aunque en no pocas regiones del mundo perduren estructuras ancestrales de castas, clases y privilegios.

Hemos conocido muchos y muy diversos movimientos, ideológicos y políticos, que han luchado contra la desigualdad. ¿Por qué la mayoría de ellos han fracasado? ¿Por qué han acabado implantando regímenes todavía más opresores?

No entraremos en descalificaciones simplistas, ni en análisis complejos de los fines y procedimientos que han seguido estos movimientos. Resulta más interesante aquí manifestar que hay una causa oculta, pero muy real, por la que tantos movimientos liberadores han fracasado. Esta causa es que quienes hacen la revolución, exacerbados por una desigualdad flagrante, pasan a la acción sin haber descubierto que en su interior anida la misma ansia de poder y de riqueza que llevó a sus enemigos a ser ricos y saciados.

De hecho uno se puede apuntar a la lucha contra la desigualdad, no por defender la igualdad, sino por otros motivos: por odio, por venganza, por envidia por afán de poder, por recuperar la dignidad, etc. Son motivos que no se suelen confesar y, si se reconocen, inmediatamente se disculpan, aduciendo el sufrimiento que les había provocado la situación de desigualdad.

Dios creó la diversidad, pero no la desigualdad. La pluralidad de personas es algo querido por Dios. Otra cosa son las diferencias en lo referente a derechos y dignidades. Esto es abiertamente contrario al proyecto de Dios. En el Reino de Dios todos son iguales hijos de Dios.

Un cristiano que, llevado por su amor, ayuda un pobre no ha de buscar únicamente solucionar un problema eventual, sino elevarlo hasta hacer visible su dignidad. Lo que hace el amor cristiano hacia el pobre es elevarlo, situarlo en una posición de igual a igual. Todo esto tiene importantes consecuencias:

- Sólo un auténtico pobre en el espíritu puede liberar a los pobres en este mundo, aunque sea parcialmente.
- Para liberar hay que ser libre, de otra forma generarás más esclavitudes.
- La ayuda al pobre puede convertirse en un acto de poder que compromete y sitúa al que es ayudado en una posición inferior.

Todo cambia cuando Jesús se identifica con el pobre. Entonces, dirá san Agustín, lo mejor será que uno y otro, el que ayuda y el ayudado se sometan a Cristo, a quien nadie puede comprometer.

Es cierto que la rehabilitación total del pobre y del hambriento Jesús la remite al Reino de Dios. Pero Él y nosotros la vemos ya iniciada: forma parte de nuestro credo y, aunque sea a tientas, también forma parte de nuestra vida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

La pregària vocacional de cada mes

Cada darrer dijous de mes se celebra a la capella de la Casa de l'Església una pregària vocacional, convocada per la Delegació de Pastoral Vocacional.

A més d'una estona de pregària, amb cants, silenci i l'escolta de la Paraula de Déu, s'acull una experiència de vida, en clau vocacional. La pregària del mes de gener va comptar amb el testimoniatge de Ligja Villoria, que sumava la crida a viure la vida religiosa, com a Sierva de San José, actualment a la comunitat de Sant Vicenç dels Horts, amb el de mestra de religió a una escola pública, sigui envers els alumnes que els companys docents. Si vols co-

Gna. Ligja, al centre, amb alguns participants a la pregària vocacional

nèixer el seu bonic testimoniatge, pots consultar el web de la

Delegació de Pastoral Vocacional.

► **XV Jornades diocesanes de formació i espiritualitat per al clergat.** Enguany s'acompliran 15 anys de vida com a diòcesi, i serà també la quinzena edició de les Jornades diocesanes de formació i espiritualitat per al clergat. Habitualment se celebren durant el mes de febrer a Montserrat i en aquesta edició aplegarà preveres i diaques de la diòcesi del 18 al 20 de febrer. La temàtica de les jornades és «Sinodalitat i comunió en el ministeri del prevere diocesà» i s'aprofundirà amb les ponències de l'arquebisbe de Valladolid i president de la Conferència Episcopal d'Espanya, el cardenal Ricardo Blázquez, i dels monjos de Montserrat, Bernabé Dalmau, osb, i Josep de Calassanç Laplana, osb.

► **Admissió als ordes.** El proper dijous 21 febrer, a les 19.30 h, un

grup de 8 seminaristes rebran l'admissió als ordes en una celebració a la capella del Seminari Conciliar, presidida pel bisbe Agustí Cortés.

Un d'ells és de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Xavier Montané, mentre que els altres set fan part de l'Arxidiòcesi de Barcelona. És una etapa més en el camí de preparació vers el sagrament de l'orde sacerdotal: aquests seminaristes ja han rebut els ministeris del lectorat i acolitat i en el futur rebran l'ordenació diaconal i presbiteral.

► **Nou curs de l'ISCREB a Sant Boi.** S'impartirà un curs sobre Història de l'Església, a càrrec del Llic. Joan Peñafiel, amb la correspondència de 4 ectes. Es realitzarà els dilluns 25 de febrer; 4, 11, 18 i 25 de març; 1, 8 i 29 d'abril; 6, 13 i 27 de maig; 3 i 10 de juny (exa-

men). De 19 a 21.30 h. Sala d'actes del centre «Benito Menni» de les Germanes Hospitalàries (c/ Dr. Antoni Pujades, 36 - 08030 Sant Boi de Llobregat, tel. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) / tel. 936 305 702 (de 19 a 20 h). Els alumnes que ho necessitin, en inscriure's, poden sol·licitar beques o ajuts.

► **Grup d'autoformació de mestres i professors.** Sota l'empara d'aquesta delegació, ha sorgit en aquest curs la iniciativa d'un grup de professors i mestres de religió que treballen a la nostra diòcesi per reunir-se en unes sessions d'autoformació, a fi de posar en comú coneixences i aprofundir temàtiques d'interès.

La convocatòria és per als últims divendres de mes de les 18 a les 20 h. La propera sessió tindrà lloc el 22 de febrer.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

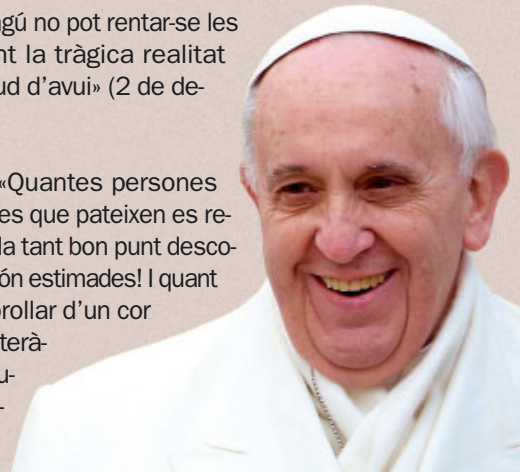
@Pontifex: «Davant les tragèdies de la nostra vida estem cridats a mirar l'horitzó, perquè hem estat redimits i el Senyor vindrà a salvar-nos» (29 de novembre).

@Pontifex: «No existeix una família perfecta; és només amb la pràctica quotidiana del perdó que la família creix» (1 de desembre).

@Pontifex: «Aixequem el vel de la indiferència que cobreix el destí dels que

pateixen. Ningú no pot rentar-se les mans davant la tràgica realitat de l'esclavitud d'avui» (2 de desembre).

@Pontifex: «Quantes persones discapacitades que pateixen es reobren a la vida tant bon punt descobren que són estimades! I quant d'amor pot brollar d'un cor gràcies a la teràpia del somriure!» (3 de desembre).

Presència de l'amor de Déu

Aquest ha estat l'accent de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada i del patronatge del moviment Vida Creixent, celebrat el 2 de febrer, dia de la presentació de Jesús al temple.

A la diòcesi es va commemorar amb una eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí. En la seva homilia, i en sintonia amb la seva carta dominical del 3 de febrer, va parlar del significat profund de la vida consagrada, que és molt «útil» en tant que realment fa present l'amor de Déu en el món. Aquest mateix valor el feia extensiu a l'existència del moviment Vida Creixent i a l'aportació que els seus membres fan enmig de la família i la societat.

Durant la missa es van recordar aquells que enguany no eren a la celebració perquè ja han arribat a la Casa del Pare durant el 2018 i també els religiosos i religioses que al llarg del 2019 celebraran el jubileu de la seva professió, concretament, els 25, 60 o 75 anys de vida religiosa.

Vida Creixent va preparar un pisolabis per confraternitzar al final de l'eucaristia, entre tots i amb el bisbe Agustí, també els religiosos i religioses i en general els fidels presents.

Alguns religiosos, religioses i membres de Vida Creixent, al final de l'eucaristia

Benedicció de les candeles a l'exterior de l'ermita

Torna el culte a l'ermita de Sales de Viladecans

L'ermita de la Mare de Déu de Sales, patrona de Viladecans, es va tancar al culte l'any 1995 perquè amenaçava ruïna. Llavors es van començar les obres de restauració, a càrrec de l'administració pública, que van permetre descobrir unes pintures gòtiques especialment valuoses, que provenen de l'època en què l'ermita estava a càrrec d'una petita comunitat de deodates.

La dificultat de la restauració i la voluntat de preservar bé les pintures han allargat el temps de tancament.

I de fet és previsible que encara duri un parell d'anys més. Aquest any, però, a iniciativa de l'Associació d'Amics i Amigues de l'ermita de la Mare de Déu de Sales es va decidir que valia la pena anar-hi a celebrar la Candelera, que era una de les festes que tenien lloc a l'ermita des de l'edat mitjana i fins al segle XIX.

La celebració del dia 2 de febrer va atreure un bon nombre de feligresos de les parròquies de la ciutat, i es va aconseguir un acte molt viscut i joiós, tota una penyora de continuïtat futura.

AGENDA

Grups de diàleg a Vilafranca del Penedès. Dilluns 25 de febrer, de 21 a 22.30 h.

Xerrada a càrrec de la Sra. Clara Gomis Bofill, professora de Psicologia de la Universitat Ramon Llull, amb el títol «Com acompanyar la família en la malaltia i en el dol: què fer, què dir?».

Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants.

Organitzat per les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca. Tindrà lloc a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta, de Vilafranca del Penedès.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièssole (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prev. paül i mr.; sant Teotónio, bisbe.

19. ■ Dimarts [Gn 6,5-8; 7,1-5. 10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dimecres [Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dijous [Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27-33]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Divendres [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida

de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dissabte [He 11,1-7 / Sl 144 / Mc 9,2-13]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Diumenge vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1S 26,2.7-9.12-13.22-23 / Sl 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sant Modest, bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

Diumenge VI de durant l'any (C)

COMENTARI

És possible la felicitat ara i aquí?

Tots busquem un punt de recolzament en la nostra vida. El necessitem. El problema és saber sobre què construïm. En aquest sentit diu Jeremies molt clarament: *Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor.* La descripció és clara. Diu que s'assemblen a les *pomes de Sodoma*, boniques per fora però buides per dins. És un fonament fals. Posem tota la confiança en els homes o en Déu? Per això la segona part: *Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat.* Llavors és semblant als arbres que tenen abundor d'aigua i així donen molt de fruit sigui hivern o estiu.

A l'evangeli Lluç ens presenta les benaurances en forma diferent a les de Mateu. Només en porta quatre i hi afegeix quatre malaurances. En el fons ens diu el mateix que la primera lectura. No podem posar la confiança en la riquesa, en passar-nos-ho bé, en *anar tips*, en fer que *tothom parli bé de nosaltres*. Al final tot això és insegur, tot això no dona estabilitat a la nostra vida. Per això Jesús aposta pels pobres, pels qui ploren, pels qui passen fam, pels que són perseguits. Perquè aquests posen tota la seva confiança en el Senyor: no necessiten res més per ser feliços que tenir Déu. Ni el diner, ni el poder, ni el benestar és la ens donen, la felicitat. Només Déu. Per això és possible ser feliços fins i tot quan les coses humanament ens van molt malament.

I la nostra certesa ve, precisament de Crist. Amb la seva resurrecció ens garanteix la felicitat plena. Diu Pau: *¿Com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts?* Si Crist no ha vençut la mort, quin valor tenen les seves paraules? Però acaba amb una gran afirmació: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.* Déu és l'única garantia de la nostra felicitat, més enllà de la riquesa, del poder, del passar-nos-ho bé en aquesta vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

▶ Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i el dels culpables, acaba malament. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploren: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegru-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes. Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 17,5-8)

Así dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y en la carne busca su fuerza, apartando su corazón del Señor.»

Será como un cardo en la estepa, no verá llegar el bien; habitará la aridez del desierto, tierra salobre e inhóspita. Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que junto a la corriente echa raíces; cuando llegue el estío no lo sentirá, su hoja estará verde; en año de sequía no se inquieta, no deja de dar fruto.»

▶ Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatara el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,12.16-20)

Hermanos: Si anunciamos que Cristo resucitó de entre los muertos, ¿cómo es que dice alguno de vosotros que los muertos no resucitan? Si los muertos no resucitan, tampoco Cristo resucitó; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguid con vuestros pecados; y los que murieron con Cristo se han perdido.

Si nuestra esperanza en Cristo acaba con esta vida, somos los hombres más desgraciados. ¡Pero no! Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, bajó Jesús del monte con los Doce y se paró en un llano, con un grupo grande de discípulos y de pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les dijo: «Dichosos los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Dichosos los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Dichosos los que ahora lloráis, porque reiréis. Dichosos vosotros, cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten, y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas. Pero, ¡ay de vosotros, los ricos!, porque ya tenéis vuestro consuelo. ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados!, porque tendréis hambre. ¡Ay de los que ahora reís!, porque haréis duelo y lloraréis. ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que hacían vuestros padres con los falsos profetas.»